

samo po sebi. Vodilna misel je ista kakor v vseh spisih Tolstega: ljubezen do bližnjega! . . .

Nekako ob dveh popoldne se poslovim od Leva Nikolajeviča. Grof mi seže krepko v roke in želi: „Upam, da se še kdaj vidimo! — Do svidenja!“

Ves srečen prehodim kakor v polsnu navzdol in počrez ves ogromni park, ki oklepa grajščino, natrgam si resede, cvetoče okrog grajščine, v spomin na obisk, posedim še dobre pol ure v „utici Tolstega“, nato pa odidem z vrta nazaj v vas. No, Taras Vakanov me ne pusti dalje na pot, ampak moram še to noč prenočiti pri njem, in šele drugo jutro vzamem slovo od prekrasne Jasne Poljane.

Sanje.

Vesela vsa in tak dražestna
prišla je k meni nocoj —
„Ti dragi moj, ti ljubi moj,
ti imaš tak sladek pokoj —

„Ah, daj mi ga, jaz rada bi ga —“
je sladko smejala se —
„Ah, daj mi ga, jaz rada bi ga —
da ž njim bi igrala se . . .“

Saj jaz sem junak in jaz sem močan,
a takrat nimam moči,
ko vame proseče gledajo
njene tihe oči —

Ah, to so bile njene oči,
ah, to je bil njen obraz! . . .
In dalje sanje plavajo
črez mirni polnočni čas.

Roman Romanov.

